

Lumea imi pareea o cifra

Mihai Eminescu

Lumea imi pareea o cifra, oamenii imi pareau morti,
Masti, ce rad dupa comanda, cari ies de dupa porti
Si dispar - papusi maiestre, ce ca sunt nici ca nu stiu
Si-ntr-o lume de cadavre cautam un suflet viu:
Ma zbateam dorind viata, cu ce sete eu catam
Precum cel ce se ineaca se acata de-orice ram.
Dibuit-am in stiinte, in maxime, in poezie,
Dara toate imi parura sura, stearpa teorie.
N-aveam scop in asta lume, nici n-aveam ce sa traiesc
Pana cand...blestam momentul!...pan'ce-a fost sa te-ntalnesc.
Oare sunt eu tot acelasi? Singur nu mai ma-nteleg:
De clipirea genei tale putui viata sa mi-o leg.
Eram mandru - injosirea, ba sclavia ma inveti:
Ma dispretuiesc pe mine...ce mai are astazi pret?

Imi pareea ca imparatii sunt pe lume un nimic
Caci ei nu tineau in mana degetul tau dulce, mic,
Incepusem s-am in lume ceva ce platea mai mult
Decat lumea, decat totul ce putusem sa ascult:
Ma miram cum de pierdusem ochii pentru tot ce fu?
Toate existau sub soare, pentru ca existi si tu.